

In bedrijfsbladen is steeds meer ruimte voor kritiek

Geen blad voor de mond

Er zijn in Nederland 5.500 externe relatiemagazines. De markt is vele honderden miljoenen euro's groot. Zijn al die communicatie-euro's zinvol besteed? Of strelen die glossy bladen vooral het ego van de communicatiemanager?

door Rutger Vahl
fotografie Mark van der Zouw

12

1. Bedrijfsjournalistiek: veel bedrijf, weinig journalistiek.

Jeroen Maters (Maters & Hermsen): 'Misschien gold dat begin jaren negentig, maar tegenwoordig steeds minder. De bedrijfsjournalistiek is volwassen aan het worden. Dat zie je aan de onderwerpkeuze, waaraan steeds vaker journalistieke afwegingen ten grondslag liggen. Je ziet het ook aan het niveau van bedrijfsjournalisten. Steeds meer mensen van mijn bureau komen bij dag- en weekbladen vandaan. Ze zijn uitgekeken op de reguliere journalistiek, van het rennen van brandhaard naar brandhaard. Ze vinden het veel bevredigender om bij te dragen aan het contact tussen organisaties en hun doelgroepen. Bovendien hebben ze bij bedrijfsbladen een bereik waar dag- en weekbladen alleen maar van kunnen dromen. Het liefst heb ik trouwens ex-politiek journalisten, mensen die weten hoe je een wethouder of burgemeester benadert. Zij hebben goed oog voor politieke gevoeligheden, wat essentieel is voor goede bedrijfsjournalistiek.'

Ietje Zéguers (Zéguers Communicatie): 'Je refereert met deze stelling aan een uitspraak van Betteke van Ruler. Maar die is uit 1991, toen veel bedrijfsbladen pure goednieuwskranten waren. Er is veel ten goede veranderd. Er zijn professionele redacties gekomen, onderwerpen worden van verschillende kanten belicht en de lezer mag zelf conclusies trekken. De ellenlange verhalen verdwijnen. Natuurlijk moeten bedrijfsbladen rekening houden met het bedrijfsbelang. Maar daar zie je gradaties in.'

Geert-Jan Mellink (oud-hoofdredacteur O): 'Bedrijfsbladen zijn nog altijd weinig kritisch ten opzichte van de eigen organisatie. Maar de mate waarin hangt sterk af van de hoofdredacteur van het blad. Bij het externe blad O van het ministerie van OCW kon ik een vrij autonome koers varen. Toch werd er soms van hogerhand ingegrepen. Nadat enkele ambtenaren zich in de pers wat ongelukkig over het OCW-beleid hadden uitgelaten, mochten we ambtenaren in O niet meer citeren. Ik vond dat armoe. Zonder citaten raakte het blad een deel van zijn gezicht kwijt. In mijn hoofdredactioneel mocht ik daarentegen wel van alles blijven vinden als ambtenaar. Dat werd gek genoeg getolereerd.'